

Sygn. akt II AKz 749/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Jolanta Śpiechowicz

Sędziowie: SA Gwidon Jaworski (spr.)

SA Piotr Pośpiech

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **A. S. (S.)**

podejrzanej o przestępstwo z art. 148 § 2 pkt 2 kk i art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 12 listopada 2014 roku, sygn. akt XVI Kp 438/14

w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że wyeliminować z podstawy prawnej orzeczenia przepis art. 258 § 1 pkt 2 kpk.;
2. w pozostałym zakresie utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2014 roku, sygn. akt XVI Kp 438/14, Sąd Okręgowy w Katowicach uwzględnił wniosek prokuratora i przedłużył wobec podejrzanej A. S. do dnia 16 stycznia 2015 roku środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 18 maja 2014 roku, sygn. VII Kp 187/14.

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości obrońca podejrzanej zarzucając orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 249 § 1 kpk poprzez przyjęcie, że konieczność przeprowadzenia w sprawie dalszych czynności, a także duże prawdopodobieństwo popełnienia czynu stanowią przesłanki uzasadniające dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania pomimo braku konkretyzacji w jaki sposób środek ten ma zabezpieczać tok postępowania;
2. naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie miało wpływ na treść wydanego postanowienia, a mianowicie art. 258 § 2 kpk poprzez uznanie, iż ustawowe zagrożenie karą za zarzucony czyn stanowi przesłankę

stosowania wobec podejrzanej środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w oderwaniu od całokształtu okoliczności sprawy, podczas gdy grożąca podejrzanej surowa kara za zarzucone jej czyny na obecnym etapie sprawy nie może w sposób automatyczny rodzić skutku w postaci sięgnięcia przez Sąd po najsurowszy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, tym bardziej, że o ile zagrożenie surową karą w powiązaniu z obawą bezprawnego utrudniania postępowania, przy wystąpieniu przesłanek z art. 249 § 1 kpk i art. 258 kpk może uprawniać do stosowania i przedłużania tymczasowego aresztowania w początkowym etapie postępowania, to jednakże z upływem czasu podstawy te stają się mniej właściwe i nie mogą same w sobie stanowić uzasadnienia dalszego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania;

3. naruszenie przepisów postępowania, które to naruszenie miało wpływ na treść wydanego postanowienia, a mianowicie art. 257 § 1 kpk w zw. z art. 251 § 3 kpk poprzez niedostateczne rozważenie ewentualnego zastosowania wobec podejrzanej środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym, np. dozoru Policji przy jednoczesnym braku należytego uzasadnienia w tym zakresie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanej A. S. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, względnie o zmianę zastosowanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na inny środek o charakterze nieizolacyjnym, np. dozór Policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanej było skuteczne jedynie o tyle, że doprowadziło do zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez wyeliminowanie z jego podstawy prawnej jednej ze szczególnych przesłanek stosowania aresztu tymczasowego, tj. wymienionej w art. 258 § 1 pkt 2 kpk. Przy czym nadmienić należy, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu orzeczenia nie wskazał na występowanie tej przesłanki, natomiast powyższa zmiana nie miała wpływu na prawidłowość zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

Zgodzić należy się z kolei z argumentacją Sądu Okręgowego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wyszczególniony w zaskarżonym postanowieniu uprawdopodobnia sprawstwo podejrzanej w stopniu wymaganym przez przepis art. 249 § 1 kpk. Wskazać należy, że przesłanka ogólna umożliwiająca stosowanie środków zapobiegawczych była już przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego, a do tej pory nie pojawiły się żadne nowe okoliczności niweczące uprzednie rozważania tut. Sądu w tym zakresie (por. postanowienie tut. Sądu z dnia 17 września 2014 roku, sygn. akt II AKz 574/14).

Odnosząc się o zarzutu obrazy przepisu art. 258 § 2 kpk, to skonstatować należy, iż nie jest on zasadny. Sąd I instancji w motywach swego postanowienia przywołał argument

o grożącej podejrzanej A. S. surowej karze, zaś sąd odwoławczy takie stanowisko aprobuje. Bowiem w takiej sytuacji istnieje domniemanie, że wymierzenie surowej kary może być konieczne, gdyż podejrzanej zarzuca się popełnienie zbrodni z art. 148 § 2 pkt 2 kk i art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, która jest zagrożona karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 12, karą 25 lat pozbawienia wolności albo karą dożywotniego pozbawienia wolności. Jeśli przy tym uwzględnić charakter zarzucanego podejrzanej czynu, jego wysoki stopień społecznej szkodliwości, okoliczności jego popełnienia, a także sposób działania i to, że zarzucanego jej przestępstwa miała się dopuścić w warunkach tzw. multirecydywy określonej w art. 64 § 2 kk, to orzeczenie surowej kary staje się realne, w przypadku uznania winy podejrzanej.

Bezasadny okazał się także zarzut naruszenia przepisu art. 257 § 1 kpk. Przypomnieć trzeba, że przewidziana w nim tzw. zasada minimalizmu nie nakazuje bynajmniej bezwzględного stosowania łagodniejszych środków zapobiegawczych, lecz statuuje wymóg, aby nie stosować izolacyjnego środka zapobiegawczego, gdy wystarczą inne środki

o charakterze wolnościowym. W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji wskazał, iż na obecnym etapie postępowania niezbędne jest dalsze stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego, a stosowanie środka łagodniejszego rodzaju nie byłoby wystarczające, by zapewnić prawidłowy tok śledztwa. Z tożsamyh powodów nie może też być mowy

o naruszeniu przepisu art. 251 § 3 kpk.

W kontekście przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, wskazać również należy, że lektura akt sprawy od momentu ostatniego przedłużenia wobec podejrzanej tymczasowego aresztowania, pozwala na stwierdzenie, iż prowadzący postępowanie przygotowawcze intensywnie dokonują czynności procesowych, wykorzystując czas trwania śledztwa, na ile to jest możliwe. Przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania na kolejne dwa miesiące winno wystarczyć do wykonania czynności wymienionych we wniosku prokuratora, jak i pozostałych czynności niezbędnych do zakończenia postępowania przygotowawczego. Oczywiście jest, iż z biegiem czasu i postępów postępowania słabnie znaczenie niektórych przesłanek tego środka zapobiegawczego, zwłaszcza znaczenie zagrożenia surową karą, a to wobec perspektywy zaliczenia okresu aresztowania na poczet kary prognozowanej. Kryterium oceny jest tu nie tylko prognozowana kara, ale i sprawność postępowania, realizująca prawo do osądzenia sprawy bez zbędnej zwłoki (por. postanowienie SA w Krakowie z dnia 30 marca 2005 roku II AKz 108/2005). W niniejszej sprawie sprawność postępowania przygotowawczego z pewnością została zachowana, a czynności procesowe podejmowane przez prokuratora wskazują na jego dążenie do możliwie szybkiego zakończenia postępowania przygotowawczego. W świetle powyższego w pełni zasadnie wskazał Sąd meriti na występowanie okoliczności z art. 263 § 2 kpk.

Mając na uwadze powyższe i nie dopatrując się istnienia szczególnych względów, o których mowa w art. 259 § 1 kpk, a które przemawiałyby za odstąpieniem od dalszego stosowania wobec podejrzanej A. S. najsurowszego środka zapobiegawczego, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Z.:

1. o treści postanowienia zawiadomić podejrzaną i jej obrońcę,
2. zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 10 grudnia 2014 roku.